

Žalm 139

Když uléhám, když vstávám

Heinrich Schütz

1. Když u- lé- hám, když vstá - vám, ty zkou- máš mne a znáš,
ú - mysl můj, mé přá - ní sám zdá - vna před- ví - dáš. Kam půjdu, kde chci
2. Ať klesám hloub, či stou - pám, ty krá - číš pře - de mnou.
Kam skrýt se před tvou tvá - ří, kam zmi - zet, u - prch - nout? Tvé di-vy ne - lze
3. I kdybych s ji - trem vzlé - tl do kon- čin nej - zaz - ších,
Když v temnotách se ztrá - cím, v hlu- bi- nách be - ze - dných, Tvá moc mne do - pro -

zů - stat, má slo-va, dřív než za - zní, vše, Bo - že, po - zná - váš.
chá - pat, mou my-sl bá - zeň sví - rá před mo - cí ne - smír - nou.
- vá - zí. Noc pro te- be je jas - ná, jsi svět- lem blou - dí - cích.

M.Esterle